

vsake besede. Veselo sem prejerala, rada čitala in redno hranila list za listom, ker se nisem bala, da bi kdaj usehnil njih vir. Tukaj v vseh listih imam popolnoma njega: jednega ónih redkih móž, ki ne ljubijo deklice le zaradi zunanosti, ampak jo morejo ljubiti zaradi — nje duhá! Prepričana sem, da bi me bil takisto ljubil, ko bi me ne bil nikdar videl, ljubil po pismih mojih, ker je imel vzvišene misli, druge nazore . . .«

Povedala mu ni, in to je bilo zlo, da ga sama tudi ljubi, zakaj takó pravijo vse navadne ženske vsakomur, kdor se jim laska, kdor jim zatrjuje svojo ljubezen; ona pa ni hotela biti navadna ženska, češ, da ne izgubi svoje mikavnosti, ko se je delala nedosežno, dasi je bilo njeno srcé malone vedno le pri njem . . .

Še dva — še jeden list, različen od drugih — njega poročni list. Odprè tudi tega; oči se ji zažaré od jeznega ognja, ko ugleda imé neznane neveste poleg njegovega, toda le za trenutek! Potem se ji glava skloni, oči se zapró, in iz njih privró svetle solze. Dolgo sloní takó in ko zopet vzpogleda, tedaj je list rosen od njenih solz. Pogleda zopet njeno imé, zmaje z glavo in šepne: »Poročil jo je, ker nisem hotela biti navadna ženska! Prijatelj samó mi je ostal. Bodisi — bil je venderle plemenit človek! Kdo pa mi pové, je li bila to moja usoda, ali pa sem sama kriva, da sem takó zavrgla srečo svojo?«

Zopet se nasloni na mizo in sedí nepremično . . .

Da morem jaz k nji, šepnila bi ji na uhó:

»Nihče drug ni kriv tega, nego tvoja sanjava duša, ki je siloma hotela plavati nad ,navadnostjo!« — Večen mraz ohladí celó goreči ognjenik!«

Sreča.

Ój to je solnčen, krasen dan,
Kot ni bil še nikdár;
Nikdár takó veselo še
Sijal ni soluca žar . . .

Ne, to je noč, viharna noč,
Ves svet grozí temán;
Le v srci mojem dan žarí,
Ljubezni jasen dan.

Trošan.

